

som islandske statsborgere. Fra dansk side har man derfor i teori og praksis henholdt sig til de almindeligt antagne folkeretlige regler, hvorefter bl. a. alle den 1. december 1918 i Island bosatte danske indfødte måtte anses som havende erhvervet islandsk statsborgerret og som havende mistet deres danske indfødsret. Fra islandsk side blev der derimod ved en lov af 6. oktober 1919 givet bestemmelser, der tildels afveg herfra.

Som følge heraf har et antal personer fra dansk side været betragtet som islændinge, medens de fra islandsk side vedblivende ansås for at være danske. Sålænge forbundsloven var gældende, medførte denne tilstand næppe alvorlige ulemper. Denne lovs § 6 foreskrev nemlig, at danske statsborgere i Island i enhver henseende nød lige ret med i Island fødte islandske statsborgere og omvendt. Selvom hver af de to stater anså de pågældende personer som værende statsborgere i den anden stat, nød de dog i kraft af nævnte § 6 i hver af staterne samme ret som dennes egne borgere.

Efter at forbundsloven og dermed den i § 6 indeholdte ligerechtsbestemmelse nu er bortfaldet, for Danmarks vedkommende i henhold til lov nr. 205 af 16. maj 1950 om ophævelse af dansk-islandsk forbundslov m. m., er en ordning af de pågældende personers statsborgerforhold påkrævet. Den i § 2 i loven af 16. maj 1950 givne regel vil ikke give en tilfredsstillende løsning. Da udvalget med ministeren er enige i, at man fra dansk side bør tilvejebringe en ordning, kan man tiltræde det af ministeren under nr. 2 stillede ændringsforslag. Med hensyn til dette forslag bemærkes iøvrigt, at den foreslåede regel i § 1 alene går ud på, at der for de af paragraffen omfattede personer ses bort fra, at de efter almindelige regler ville have mistet indfødsret den 1. december 1918. Har de pågældende senere erhvervet fremmed (herunder islandsk) statsborgerret, vil det være at afgøre efter de regler, der er indeholdt i den til enhver tid gældende danske indfødsretslovgivning, om de derved har mistet indfødsretten.

Ved lov nr. 379 af 12. juli 1946 § 1, jfr. lov nr. 528 af 22. december 1947, var *tyske statsborgere* og statsløse, der senest havde været i besiddelse af tysk statsborgerret, i tiden mellem 9. april 1940 og 31. december 1948 udelukket fra at erhverve dansk indfødsret i henhold til reglen i § 2 i lov nr. 123 af 18. april 1925 om erhvervelse og fortabelse af dansk indfødsret.

Fra og med 1. januar 1949 har sådanne personer imidlertid igen været ligestillet med andre udlændinge, forsåvidt angår adgang til at erhverve indfødsret som følge af fødsel her i riget i forbindelse med forbliven her indtil opnået skelsår og alder.